

боеве. Цѣлото землище се тресѣше и бучеше. Чакъ на 2 ноемврий гърмежитѣ започнаха да стихватъ. Съ голѣма радостъ ние видѣхме, че турцитѣ, разбити отъ трета армия, вече се прибиратъ и бѣгатъ къмъ Цариградъ. Ние забързахме, но калѣта прѣчеше. Цѣлиятъ пѣтъ бѣ усѣянъ съ трупове, шинели, пушки, коли, оставени турски трупове. Предъ насъ се изпрѣчи съборенъ желѣзенъ мостъ, и ние трѣбваше да се подвираме отдолу.

Холерата

Стигнахме до гр. Чорлу. При тоя градъ бѣ се набрала голѣма българска войска. Генералитѣ Радко Димитриевъ и Кутинчевъ обикаляха полковетѣ. Войниците ги посрѣщаха съ голѣма радостъ. Мнозина думаха:

— Ще ни заведатъ въ Цариградъ! Тамъ ще се свърже миръ съ султана.

Една сутринъ гледаме отъ всѣки полкъ изнасятъ много болни войници. Холера! извикаха всички. Убититѣ и плененитѣ турски войници имали холера и съ нея заразили нашитѣ войски. Настана грозна олелія. Много лелечеа отъ болки, а други умираха предъ очитѣ ни. Презъ нощѣта усѣтихъ, че взе да ме присвива корема. Започнахъ да повръщамъ, зави ми се свѣтъ и... какво е станало подиръ това не помня. Когато се свѣстихъ, намѣрихъ се въ една палатка — болница. Повече отъ 40 дни лежахъ въ болницата. По едно време малко се превдигнахъ и ми казаха, че ще ме върнатъ въ София за поправка. Какво стана съ нашия полкъ, не зная. Казватъ, че всички наши войски заминали за Цариградъ...

Разказвачътъ се измори. Той бѣше жълтъ и слабъ, едва стоеше на крака.